

HASTALIKLAR VE DUALAR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn...Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

l'lemû eyyühe'l-ihvân... Inne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِذَا اشْتَكَى أَحَدُكُمْ، فَلْيَضَعْ يَدَهُ حَيْثُ يَجِدُ

أَلَمَهُ، ثُمَّ لِيَقُولَ: أَعُوذُ بِعِزَّةِ اللَّهِ

وَقُدْرَتِهِ، مِنْ شَرِّ مَا أَجِدُ؛ وَأُحَازِرُ سَبْعًا

(م. عن عثمان بن أبي العاص)

RE. 30/13 (İze'stekâ ehadüküm, felyeda'yedehû haysü yecidü elemehû, sümme liyekül: Eüzü bi-izzeti'llâhi ve kudretihî, alâ külli şey'in, min şerri mâ ecidü; ve ühàziru seb'an.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Beraber bir salevât-ı şerife okuyalım:

“—Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâââ... Âlihîîî, ve sahbihîîî, ve sellim.” (3 defa)

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Ağrı İçin Okunacak Dua

Buna dikkat edin şimdi. Bakalım bu bizim müslümanlıktaki ölçümüz... Müslim, Osman ibn-i Ebi'l-As RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِذَا اشْتَكَى أَحَدُكُمْ، فَلْيَضَعْ يَدَهُ حَيْثُ يَجِدُ

أَلَمَهُ، ثُمَّ لِيَقُولَ: أَعُوذُ بِعِزَّةِ اللَّهِ

وَقُدْرَتِهِ، مِنْ شَرِّ مَا أَجِدُ؛ وَأُحَازِرُ سَبْعًا

(م. عن عثمان بن أبي العاص)

RE. 30/13 (*İze'stekâ ehadüküm, felyeda' yedehû haysü yecidü elemehû, sümme liyekül:*

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.VII, s.418, no:2006; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.X, s.396, no:3393; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.X, s.355, no:3513; Osman ibn-i Ebi'l-As RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.390, no:27223; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.XIX, s.92, no:179; Taberânî, *Dua*, c.I, s.345, no:1134; Heysemî, *Mecma'z-Zevâid*, c.V, s.197, no:8466; Kâb ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.69, no:28399; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.331, no:1377.

Eüzü bi-izzeti'llâhi ve kudretihî, alâ külli şey'in, min şerri mâ ecidü; ve ühàziru seb'an.)

(Ize'stekâ ehadüküm) “Sizden birinizin şikâyeti varsa...” Başı ağrıyor, dişi ağrıyor, karnı ağrıyor, neyse... neresi ağrırsa ağrısın. *(Felyeda'yedehû)* “Oraya elini koysun.” Parmağını değil, elini... *(Haysü yecidü elemehû)* “Elem, acı, dert neredeyse oraya elini koysun! *(Sümme liyekül)* Koyduktan sonra şöyle desin:

(Eüzü bi-izzeti'llâhi ve kudretihî, alâ külli şey'in, min şerri mâ ecidü)

(Ve ühàziru seb'an) “Yedi kere de bu duayı okusun!”

Mânası şöyle:

(Eüzü bi-izzeti'llâhi) “Allah’ın izzetine sığınırım; *(ve kudretihî alâ külli şey'in)* her şeye kâdir olma sıfatına sığınırım; *(min şerri mâ ecidü)* şu hissettiğim ağrıdan...”

Bunu yedi kere okuduktan sonra, o hastalığın oradan gitmesi lâzım! Gidiyorsa, içimizde saflık var, sadakat var, imanımız da kemâl var. Gitmiyorsa, demek ki zayıfız.

Güzel bir şey...

b. Hastalık Günahları Temizler

Yine bir tane daha...

Buhârî *el-Edebü'l-Müfred'*inde Hz. Âişe-i Sıddîka Validemiz'den rivayet etmiş. Taberânî ve İbn-i Hibbân da rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

إِذَا اشْتَكَى الْمُؤْمِنُ، أَخْلَصَهُ مِنَ الذُّنُوبِ،

كَمَا يُخْلِصُ الْكَبِيرُ خُبْثَ الْحَدِيدِ

(خد. حب. طس. عن عائشة)

RE. 31/1 (*İze'steke'l-mü'minü, ahlesahû zâlike mine'z-zünûbi, kemâ yuhlisu'l-kîru hubse'l-hadîd.*)

(*İze'steke'l-mü'minü*) “Mü'min bir hastalıktan şikâyet ettiği zaman, yani bir hastalığa dûçar olup hasta duruma düştüğü zaman...”

(*Ahlesahû zâlike mine'z-zünûb*) “Bu hastalığı, onu günahlardan pâk eder, sâfîleştirir, saf hâle getirir.” Bu neye benzer? (*Kemâ yuhlisü'l-kîru hubse'l-hadîd*) “Körüğün, ocağa konulmuş olan demirin pasını, karışık maddelerini giderdiği gibi...”

Hasta olmuşuz, şikâyetimiz var hastalığımızdan. Hastayız yani. Bu hastalık bizi günahlardan temizler.

² Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.175, no:497; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.254. no:4123; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.198, no:2936; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.300, no:1406; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.432, no:1487; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.31, no:3804; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.IV, s.504, no:902; Ramhurmuzî, *Emsâl*, c.I, s.103, no:97; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.303, no:6662; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.II, s.332, no:1380.

Şimdi koyduk elimizi, okuduk, geçmiyor. Geçmiyor ama bu bizim günahları götürüyor. Ne gibi? Nasıl demirci demiri kızartıp da vurduğu vakitte, onun üzerinden pislikler gidiyor, demirin safı kalıyor; onun gibi...

“—E bu neden oluyor?”

Bu ateşteki kızarmanın arkasından oluyor. İşte bu hastalıklar da tıpkı bunun gibi bizim kirlerimizi, dertlerimizi, günahlarımızı götürüyor, hâlis olaraktan kalıyoruz.

c. Hastaya Verilen Mükâfatlar

Yine şimdi bakınız yine...

Atà' ibn-i Yesar Hazretleri'nden mürsel olarak rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

إِذَا اشْتَكَى الْعَبْدُ الْمُؤْمِنُ، قَالَ اللَّهُ لِكَاتِبِيهِ :
أَكْتُبَا لِعَبْدِي هَذَا مِثْلَ مَا كَانَ يَعْمَلُ فِي
صِحَّتِهِ، مَا كَانَ فِي حَبْسِي؛ فَإِنْ قَبَضَهُ اللَّهُ
قَبْضَهُ إِلَى خَيْرٍ، وَإِنْ هُوَ عَافَاهُ أَبَدَلَهُ بِدَحْمٍ
خَيْرٍ مِنْ لَحْمِهِ، وَبِدَمٍ خَيْرٍ مِنْ دَمِهِ

(مناد عن عطاء بن يسار مرسلًا)

³ *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.310, no:6702; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.332, no:1378.

RE. 31/2 (*İze'şteke'l-abdü'l-mü'minü, kâle'llâhu li-kâtibeyhi: Üktübe'l-abdî hâzâ misle mâ kâne ya'melü fî sıhhatihî, mâ kâne fî habsî; fein kabdatühû kabdatühû ilâ hayrin, ve in hüve âfâhü, übeddilhü bi-lahmin hayrin min lahmihî, ve bi-demin hayrün min demihî.*)

(*İze'şteke'l-abdü'l-mü'minü*) “Mü'min kul böyle şikâyette hastalıktan, hasta...”
Doktordan doktora koşar, hocadan hocaya koşar, geçmiyor ne yapalım!

“—Hastalık benden gitmiyor!” diye şikâyet etme.

Ama bak, Cenab-ı Hakk'ın lütfuna bakın, ihsanına ikramına bakın! (*Kâle'llâhu li-kâtibeyhi*) “İki tarafımızda melekler var ya, onlara diyor ki Cenâb-ı Hak...”

Şimdi biz namazı doğru düzgün kılamıyoruz, abdesti alamıyoruz, hastayız. Teyemmüm ediyoruz olduğumuz yerde. Meselâ hastalığımıza göre, yattığımız yerde kılıyoruz namazı, oturduğumuz yerde kalıyoruz. Tesbih çekemiyoruz, fazla Kur'an okuyamıyoruz. Birçok şeylerden mahrumuz hastalığımız dolayısıyla, derdimiz ile uğraşıyoruz. O zaman Cenâb-ı Hak meleklerle diyor ki, bizim hafaza meleklerimize:

(*Üktübâ li-abdî hâzâ*) “Benim bu kulum için yazın; (*misle mâ kâne ya'melu fî sıhhatihî*) sıhhatli iken bu neler kazanıyordu, ne sevaplar kazanıyordu, aynen yazın!

O zaman řu kadar Kur'an okuyordu, bu kadar Allah diyordu, bu kadar *Lâ ilâhe illa'llah* diyordu, bu kadar hayrat u hasenat yapıyordu. şimdi bunlardan mahrum ama aynen yazın ona, hiç eksiksiz yazın!”

(*Mâ kâne fî habsî*) “Bu hastalık üzerinde bulunduğu müddetçe onun defterine bu sevapları aynen yazın! (*Fein kabedu'llàhu*) Ecel geldi, vâde geldi, ruhunu teslim etti. (*Kabdahû ilâ hayrin*) “O Cenâb-ı Hakk'ın rahmetine kavuşur. O haliyle hastalıkla yeri cennet olur inşallah.”

(*Ve in hüve âfâhu*) “Allah afiyet verdi, iyi oldu, hastalıktan kalktı. (*Ebdelehu bi-lahmihi hayran min lahmihî*) Onun eti gitti, yağı gitti zayıfladı. şimdi ona ben daha güzel et, daha güzel kan, daha güzel neler gittiye, onun her şeyinden daha iyisini, daha güzelini, daha hayırlısını veririm. (*Ve bi-demihî hayran min demihî*) Kanını da öyle daha hayırlı, temiz kanla değiştiririm. Eskiden kanı mikropluydu, şimdi yerine tertemiz kan gelir artık.”

d. Hastaya Yapamadığı Amellerin Sevabının Verilmesi

Ebû Nuaym Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmiş. Yine buyuruyorlar ki:⁴

إِذَا اشْتَكَى الْعَبْدُ الْمُسْلِمُ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى لِلَّذِينَ

يَكْتُبُونَ أَكْتُبُوا لَهُ أَفْضَلَ مَا كَانَ يَعْمَلُ

إِذَا كَانَ طَلَقًا حَتَّى أُطْلِقَهُ

(حل . عن ابن عمر)

RE. 31/3 (*İze'steke'l-abdü'l-müslimü, kâle'llàhu teâlâ li'llezîne yektübûne: Üktübû lehû efdale mimmâ kâne ya'melü, izâ kâne talkan hattâ utlikahû.*)

Orada mü'min dedi, bunda da müslim diyor.

(*İze'steke'l-abdü'l-müslimü*) “Müslüman kul hastalandığı zaman, (*kâle'llàhu teâlâ li'llezîne yektübûne*) Allah-u Teâlâ zabtedenlere, yazanlara buyurur: (*Üktübû lehû efdale mimmâ kâne ya'melü*) Bu kulum için hasta değilken, sıhhatli olduğu zamanda yazdıklarınızın daha efdalini yazın!” Bire on yazın, bire yüz yazın, bire bin yazın... (*İzâ kâne talkan hattâ utlikahû*) Hastalıktan kurtarıp tekrar şifaya kavuşturuncaya kadar, iyileştirinceye kadar.

Siz devam edin bunun hakkında yazılar yazmaya, daha iyisini, daha güzelini defterine geçirin!”

⁴ Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.309; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.305, no:6670; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.332, no:1379.

e. Hastaya İstedğini Yedirin!

İbn-i Mâce Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet eylemiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

إِذَا اشْتَهَى مَرِيضٌ أَحَدِكُمْ شَيْئًا، فَلْيُطْعِمْهُ

(هـ . عن ابن عباس)

RE. 31/4 (*İze'stehâ marîdu ehadiküm şey'en, felyut'amhü*) (*İze'stehâ marîdu ehadiküm şey'en*) “Sizden birinizin hastasının canı bir şey çeker de isterse, (*felyut'amhü*) ona onu yedirsin!

Kardeşimiz hasta, canı da bir şey istiyor. Onun istediği şeyi ona verin. Onu ondan men etmeyin!

Belki bu bizim doktorlarımızın fikrine muhalif olabilir ama bu onun arzusu, belki gidecek ahirete... O da kalmasın aklında, ondan müteessir olmasın, mütezzî olmasın. Ki bazen de böyle canının istedikleri şeyi yemekle düzelen hastaları duydum.

Mesela bir hasta yatırılmış. Uzun müddet doktorların tedavisinde hastanede... Fakat adamın canı soğan istiyor. Kandırmış bakıcıyı,

⁵ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IV, s.368, no:1429; Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.93, no:828; Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.II, s.99, no:600; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.324, no:1286; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.15, no:28141; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.334, no:1383.

çarşıdan soğan aldırılmış. Başlamış kütür kütür soğanı yemeye. İştahı var içerisinde, köyde öyle alışmış. Derken iyi olmuş. Doktor sormuş;
“—Ne yaptın sen bakayım? Ne iş yaptın?”

Hiçbir şey yapmadım.

Saklıyor.

“—Doğru söyle bakayım!” filan derken demiş;

“—Soğan yedim, soğan istedi canım.”

İyi olmuş. Böyle bazı umulmadık şeylerle de şifa buluyor insan... Bazı insanın içerisinde geliyor o. Demek ki onun sıhhatine fayda verecek.

f. Lâ ilâhe illa'llâh Diyen Öldürülmez

Taberânî, Ebû Nuaym ve İbn-i Asâkir, Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁶

إِذَا أَشْرَعَ أَحَدُكُمْ الرُّمْحَ إِلَى الرَّجْلِ ، فَكَانَ

سِنَانُهُ عِنْدَ ثَغْرَةِ نَحْرِهِ ، فَقَالَ : لَا إِلَهَ

إِلَّا اللَّهُ ، فَلْيَرْفَعْ عَنْهُ الرُّمْحَ

(طس . حل . كر . عن ابن مسعود وضعف)

RE. 31/5 (İzâ eşraa ehadüküme'r-rumha ile'r-racüli, fekâne sinânühû inde sugreti nahrihî, fekâle: Lâ ilâhe illa'llâh. felyerfa' anhü'r-rumha.)

(*Izâ eşraa ehadüküme'r-rumha ile'r-racüli*)
“Sizden biriniz mızrağını bir adamaya yöneltmişse,
ona hamle etmişse, (*fekâne sinânühû inde
sugreti nahrihî*) ve tam mızrağının ucundaki
sivri kısmı ona batıracakken, (*fekâle: Lâ ilâhe
illa'llâh*) o kimse *Lâ ilâhe illa'llâh* derse,
(*felyerfa' anhü'r-rumha*) mızrağı ondan çeksün
kaldırsın, batırmasın, öldürmesin.”

Düşmanı yakaladı ve süngüsünü dayadı
gırtlığına... O sırada da dedi ki: *Lâ ilâhe
illa'llâh*... O Müslümandır. “Bu korktu da
ondan dedi.” deme sakın ha. “Korktu da dedi!
Bunun kıymet yok!” deyip batırma!

“—Bu batıracağımı anladı, *Lâ ilâhe illa'llâh*
dedi, teslim oldu.”

Teslim olunca çek.

“—Ama o sonra beni öldürür.”

Süngünü çekersin artık, onu bırakırsın.”

O madem ki artık *Lâ ilâhe illa'llâh* dedi,
İslâmiyet'le müşerref oldu, onu öldürmek
artık haramdır.

g. Üzülünce Söylenecek Dua

Şimdi bir tane daha geldi bizim ölçümüz.

İbn-i Hibbân Hz. Aişe RA'dan rivayet etmiş.

⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.153, no:10292; Taberânî,
Mu'cemü'l-Evsat, c.I, s.29, no:69; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*,
c.I, s.173, no:50; *Müsnedü'l-Hâris*, c.I, s.5, no:2; İbn-i Asâkir,
Târih-i Dimaşk, c.XXIV, s.205; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*,
c.IV, s.209; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁷

إِذَا أَصَابَ أَحَدَكُمْ هَمٌّ أَوْ كَرْبٌ، فَلْيَقُلْ: اللَّهُ،

اللَّهُ رَّبِّي لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا؛ اللَّهُ، اللَّهُ،

رَبِّي لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا

(حب . عن عائشة)

RE. 31/5 (*İzâ esâbe ehadüküm gammün ev kerbün, felyekul: Allah, allahu rabbî, lâ üşrikü bihî şey'en; Allah, Allahu rabbî lâ üşrikü bihî şey'en.*)

(*İzâ esâbe ehadüküm gammün ev kerbün, felyekul*) “Sizden birinize gam ve keder isabet ederse; gamlanırsanız, üzülürseniz, kederlenirseniz, dertlenirseniz, şöyle deyin... Dertlenen bir kimse şöyle desin: (*Allâh, allâhu rabbî lâ üşrikü bihî şey'â... Allâh, allahu rabbî lâ üşrikü bihî şey'â...*)”

Gam, keder yani. Kerb, u da onun eşi, sıkıntı demek.

Sizden biriniz rahatsız, gamı var, kederi var veya sıkıntısı var içinde... Her nedense, oluyor ya bu. Bazı insanların işleri rast gitmiyor filan, bir şeyler oluyor, ondan dolayı bir keder nasıl oluyor kendisinde...

⁷ Taberânî, *Mu'cemül-Evsat*, c.V, s.271, no:5290; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.198, no:17133; Hz. Aişe RA'dan.

İşte böyle bir kedere uğradığınız vakitte şöyle deyin:

(*Allàh, Allàh...*) “Allah, Allah... (*Rabbî*) Sen benim rabbimsin yâ Rabbî! (*Lâ üşrikü bihî şey'en*) Ben sana hiçbir şeyle şirk etmem.”

Bunu ifade etmek suretiyle o gam, o kader senden gider. Gitmiyorsa içimizde bozukluk var demektir. Allah muhafaza etsin... Yahut Cenab-ı Hakk'ın bir hikmeti var. Onunla bize mükafatlar verecek. Çünkü dua için buyrulmuş ki:⁸

الدُّعَاءُ مَخُّ الْعِبَادَةِ

(ت. عن انس)

(*Ed-duàü mühhu'l-ibâdeh*) “Dua, ibadetin özüdür, iliğidir.”

Yâni can alıcı, çok önemli, en kıymetli, hülâsâ şekli demek.

Şimdi ibadet kolaydır, alıştık el-hamdü lillâh; çocukluğu- muzdan beri kılarız. Kolay bir şey... *Allahu ekber* deriz, yatarız, kalkarız. Kolay, abdest almak kolay, hepsi kolay. Fakat dua, o da ibadet...

“—Neden?”

⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.220, no:3293; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.293, no:3196; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.224, no:3087; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.62, no:3114; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.413, no:1294; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.2, no:12413.

Çünkü dua ederken candan bağlanıyoruz, “Aman yâ Rabbi!” diyoruz. Namazdayken bunu yapamıyoruz, *Allahu ekber* diyoruz yatıp kalkıyoruz. Onu biliyoruz, onu yapıyoruz. Ama duada, “Aman yâ Rabbi! Sıkıntım var, şundan beni kurtar!” diyerekten tam mânası ile Allah’a bağlanıyoruz. İşte bu Allah’a tam bağlılık da ibadetten sayılıyor.

Ama farz ibadet gibi değil de yani ibadetin sevabı veriliyor ona. Çünkü gönül Allah’la oluyor. İbadetten maksat da gönlün Allah’la oluşu... Bu ızdıraplar, sıkıntılar, dertler de bizi oraya sürüklemek içindir. Allah, “Kulum bana dönsün!” diyerekten bu sıkıntıları verir. Bu dönüş:

“—Aman yâ Rabbi! Kurtar beni şu âfetten, şu felâketten, şu dertten...” Başlar içeriden yana yana Cenab-ı Hakk’a yalvarmaya...

Onun için, “Eğer Firavun ömründe bir kere hasta olsaydı, “Ben Allah’ım!” diyemezdi diyorlar. Allah’lık diye davası, hiç hastalık görmemesinden... Hiç hastalık görmediğinden şımardıkça şımarıyor, şımardıkça şımarıyor... En nihayet “Allah’ım!” diye çıktı ortaya, gitti cehenneme, cehennemin dibine...

h. Musîbet Geline Okunacak Dua

Yine bakınız onun bir ikincisi daha...

Neseî Ömer ibn-i Abdül’aziz Rh.A’ten rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

إِذَا أَصَابَ أَحَدَكُمْ هَمٌّ أَوْ حُزْنٌ، فَلْيَقُلْ سَبْعَ
مَرَّاتٍ: اللَّهُ، اللَّهُ رَبِّي لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا

(ن. عن عمر بن عبد العزيز)

RE. 31/6 (*Izâ esâbe ehadüküm hemmün ev hüznün, felyekul seb'a merrâtin: Allâh, allâhu rabbî lâ üşrikü bihî şey'â...*)

(*Izâ esâbe ehadüküm hemmün ev hüznün*)
“Sizden birinize üzüntü ve hüznün gelirse, (*felyekul seb'a merrâtin*) yedi defa söyle desin: (*Allâh, allâhu rabbî, lâ üşrikü bihî şey'â*) Allah, Allah benim Rabbimdir, ben ona hiçbir şeyi ortak koşmam!”

Yedi defa bunu söylerse, derdi gamı gider. Yukarıda gam ve keder dedi, burada (*hem*) hüznün diyor ki, hep bir mânaya gelirler.

“—Böyle bir kaygı, kasavet olduğu vakitte yedi kere bu duayı okusun!” iyor.

Orada iki kere dedi, burada yedi kere diyor. Ne diyeceğiz:

اللَّهُ، اللَّهُ رَبِّي لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا.

(*Allâh, allâhu rabbî lâ üşrikü bihî şey'â*)

⁹ Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.167, no:10486; İshak ibn-i Râhavyeh, *Müsned*, c.V, s.34, no:2136-2; Ömer ibn-i Abdül'aziz Rh.A'ten.

i. Musibet Gelince Allah'a Sığınılması

Ebû Dâvud ve Hâkim Ümm-ü Seleme RA'dan; Tirmizî ve İbn-i Mâce Ebû Seleme RA'dan rivayet etmişler. Efendimiz SAS Hazretleri diyor ki:¹⁰

إِذَا أَصَابَ أَحَدُكُمْ مُصِيبَةٌ، فَلْيَقُلْ: إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا
إِلَيْهِ رَاجِعُونَ. اَللّٰهُمَّ عِنْدَكَ اَحْتَسِبُ مُصِيبَتِي،
فَاَجِرْنِي فِيهَا، وَاَبْدِلْنِي بِهَا خَيْرًا مِنْهَا

(د.ك. عن أم سلمة؛ ت. ه. ه. عن أبي سلمة)

RE. 31/8 (*İzâ esâbe ehadüküm musîbetun, felyekul: İnnâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciûn. Allâhümme indeke ahtesibu musîbetî, feecirni fîhâ, ve ebdilni bihâ hayran minhâ.*)

(*İzâ esâbe ehadüküm musîbetun*) “Sizden birinize bir musibet isabet ederse, bir musibet gelip çatarsa...” Gerek ölüm, gerek yangın, gerek enva-i çeşit musibetler var. Allah muhafaza etsin... (*Felyekul*) O zaman desin ki:

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

(البقرة: ١٥٦)

¹⁰ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.417, no:3433; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.V, s.80, no:1587; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.313, no:26711; Neseî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.VI, s.264, no:10909; İbn-i Sa'd, *Tabakât*, c.VIII, s.89; Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.I, s.242, no:308; Ebû Seleme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.296, no:6631; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.II, s.338, no:1387.

(*Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciûn*) [Biz Allah'ın kullarıyız ve biz ona döneceğiz.] (Bakara, 2/156)

Arkasından şu duayı eklesin: (*Allâhümme indeke ahtesibü musîbetî*) “Yâ Rabbi! Bu musibetlerin sabrının ecrini, sevabını senden isterim. (*Feecirnî fîhâ,*) Beni bu musibetten selâmetle kurtar, uzak eyle... (*Ve ebdilnî bihâ hayran minhâ*) Beni bundan daha hayırlı bir duruma kavuştur.”

“—Ev yandı, dükkân gitti... Daha hayırlısını verirsin yâ Rabbi!”

Ümidini kesme Allah'tan. Ümidini kesme, yanar, şu olur bu olur. Ama bakarsın, daha iyisini Cenâb-ı Hak lütfeder, ihsan eder.

j. Sabahleyin A'zâların Dile Yalvarması

Bu da sahih bir hadîs-i şerîf, Tirmizî, Tayâlisî, Ebû Yalâ Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmiştir.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

إِذَا أَصْبَحَ ابْنُ آدَمَ، فَإِنَّ الْأَعْضَاءَ كُلَّهَا
تُكْفِرُ اللِّسَانَ، فَتَقُولُ: اتَّقِ اللَّهَ فِينَا، فَإِنَّمَا
نَحْنُ بِكَ؛ فَإِنِ اسْتَقَمْتَ اسْتَقَمْنَا،
وَإِنِ اعْوَجَجْتَ اعْوَجَجْنَا

(ط. ت. ع. هب. ض. وعبد بن حميد، خز. وابن السني عن أبي سعيد؛ وقال ت. اصح)

RE. 31/10 (*İzâ asbeha'bnü âdeme, feinne'l-a'dâe küllehâ tükeffiru'l-lisâne, fetekülü: İtteki'llâhe fînâ, feinnemâ nahnü bike; feini'stekamte istekamnâ, ve ini'vececte a'vececnâ.*)

(*İzâ asbeha'bnü âdeme*) “Sabah oldu mu, Âdemoğlu sabaha çıktı mı, (*feinne'l-a'dâe küllehâ tükeffiru'l-lisâne, fetekülü*) vücudumuzdaki âzâların hepsi dile gelir: (*İtteki'llâhe fînâ*) Ey lisan! Bizim için bizim nâmımıza Allah'tan kork.”

Dil; konuşma vasıtası olan ağızımızdaki dilimiz. Âzâların hepsi, sayısını Allah bilir, lisân-ı hâl ile dile derler ki: (*İtteki'llâhe fînâ, feinnemâ nahnü bike*) “Bizim için Allah'tan kork! Çünkü biz sana bağlıyız; (*feini'stekamte istekamnâ*) sen dürüst olursan, biz de dürüst oluruz; (*ve ini'vececte a'vececnâ*) sen kıvrılırsan, biz de kıvrılırız.”

Sabahladık, kalktık sabaha. Uyuduk, sabaha kalktık. Bütün azalarımız:

“—Kendine hakim ol! Öyle gelişigüzel laflar konuşma, kimsenin aleyhinde konuşma, dedikodu yapma! Kimsenin kusurlarını görme, kendi kusurunu gör!” diye dile yalvarıyorlar.

¹¹ Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.428, no:2331; İbnü's-Sinnî, *Amelü'l-Yevm ve'l-Leyleh*, c.I, s.3, no:1; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.309; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.548, no:7834; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.II, s.345, no:1400.

Dile yalvarıyorlar ki:

“—Aman Allah’ın emrinden dışarıya çıkma! Allah’tan bizim için kork, bizi de yakma ateşte... Sen yapacaksın ama biz yanacağız, bütün vücut yanacak. Binâen aleyh, Allah’tan kork da bizim hakkımızda dua edip de kendini tut!”

Dil çok mühim bir şey. Lokman Hekim vaktiyle hizmetkâr olmuş. Hizmetkâr olduğu vakitte, köle diyorlar ya, Efendisi bir koyun kestirmiş;

“—Bu koyunun en iyi yerinden al da gel!” demiş.

O da tutmuş, dilini tabağa koymuş götürmüş;
“—Dili, koyunun en iyi yeri burasıdır, buyurun.” demiş.

Bir koyun daha kesmişler, bu sefer;

“—Bunun en kötü tarafından al da gel!” demiş.

Yine dilini kesmiş götürmüş;

“—Bu da en kötü tarafı.” demiş.

Efendisi sormuş:

“—İyisini istedim bunu getirdin, kötüsünü istedim bunu getirdin.”

“—Bu iyi olursa, her tarafı iyi olur. Bu kötü olursa, her tarafı kötü olur.” demiş.

Bu da küçüklükte alışılacak bir şeydir ha! Sonradan böyle dilimi düzelteyim diye uğraşmak çok zordur. Bizim tecrübelerimiz de onu görüyoruz ki, köyde yahut muhitinde nasıl yetişti ise, sövmekle yetişmiş, fena fena laflara alışmış. Onu bırakamıyor gidinceye kadar.

Ben, hangi senenin haccında olduğunu bilmiyorum ama, bir sene böyle köylü hacıların arasına düştüm. Mekke'den Medine'ye gideceğiz. Arabanın malum ya ön tarafı daha rahat, geri tarafları daha zor.

“—Sen öne oturacaksın, ben öne oturacağım.”

Bir kavgayla ne din kaldı, ne iman kaldı, ne bir şey kaldı.

Arkadaşım dedi ki:

“—Yahu hacılığı memlekete kadar götürmediniz bile!” dedi.

Hacılık bitti, çoktan bitti. Nikah da bitti, hacılıkta bitti. Allah muhafaza etsin...

Onun için kötü sözlere çocuklarımızı kat'iyen alıştırmamak için babaların çok dikkatli olması lazım!

Her sabah bütün azalar dile seslenirler: (*Itteki'llàhe fînâ, feinnemâ nahnü bike*) “Bizim için Allah'tan kork! Çünkü biz sana bağlıyız; (*feini'stekamte istekamnâ*) sen düzgün olursan biz de düzgün oluruz; (*ve ini'vececte a'vececnâ*) sen yamulursan, yamuk olursan, biz de yamuluruz, biz de kötü oluruz.”

Onun için, aman sen dilini tut, yanlış iş yapma! Kimsenin hatırını kırma, gönlünü kırma!

“—Büyük lokma ye, büyük söz söyleme!” diyerekten söylerler.

Şimdi bir mektup geldi Almanya'dan. Orada birisinin büyük sözlerini bana yazmışlar ki:

“—Bu adam böyle böyle laflar konuşuyor. Hakkından gel.” gibilerden.

E Allah hakkından gelsin. İnsan biraz dikkatli olmalı. Sabahleyin söylemiştim, bazı hatalar insanlar için iyidir. Sebebi?

İnsan bazen çok tesbih çeker, çok okur, çok bir şeyler bilir beğenir kendini. Bu kendini beğenip mağrur olması çok büyük günahdır. Hicabu't-tevfikdir ki, değirmenin suyunun gelmesine mani olur, değirmen dönmez. Tefrike manidir, değirmene gelecek suları keser. Yani sana Cenâb-ı Hak'tan imdat gelmez, perişan olursun.

Ne sebebiyle? Kendini beğendiğinden dolayı.

Bu adam orada kendini biraz beğenmiş, “Ben Avrupa'nın kutbuyum!” diyerekten ortaya çıkmış. Halbuki bir şey de bilmez zavallı.

Ne yapacağız? Onun için dili tutmak çok güzel. Buna da küçüklükten alışıp, “Büyük lokma yut, büyük söz söyleme. Haddini bil.”

Haddini bilmek, bu da İslam'ın şartı...

“—İslâm'ın şartı altıdır!” derler.

“—Beş idi, nereden çıkardın birisini?”

“—Altıncısı haddini bilmek. Haddini bilmemek, o da fena bir şey.”

Meselâ, Nasreddin Hoca'nın bir hikâyesi vardır. Baş tarafa oturmuş. Tabii daha büyüğü gelince;

“—Hocaefendi müsaade et otursun!” demişler.

Derken derken, kapı arkasına düşmüş.

Neden? Haddini bilirsen yerine oturursun, haddini bilmezsen seni sürüklerler geriye. Bu oturuştaki bir kaide... Fakat buna benzer tüm kaideler de uyar yani.

Haddini bilmek... Büyüklerin arasında mesela söze karışır adam. Canım senin söz söylemek burada hakkın değil. Senin hakkın dinlemek burada. Şimdi sen dinlemez de büyüklerin yanında, “Bu da böyleydi, şu da şöyleydi.” dersen büyük bir hatadır. Uzun bu...

k. Sabah ve Akşam Okunacak Dua

Son iki hadîs-i şerîf var, onları okuyacağım.

Ebû Dâvud ve Tirmizî Ebû Hüreyre RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

إِذَا أَصْبَحَ أَحَدُكُمْ، فَلْيَقُلْ: اَللّٰهُمَّ بِكَ أَصْبَحْنَا،
وَبِكَ أَمْسَيْنَا، وَبِكَ نَحْيَا، وَبِكَ نَمُوتُ،
وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ؛ وَإِذَا أَمْسَى، فَلْيَقُلْ: اَللّٰهُمَّ
بِكَ أَمْسَيْنَا، وَبِكَ أَصْبَحْنَا، وَبِكَ نَحْيَا،
وَبِكَ نَمُوتُ، وَإِلَيْكَ النُّشُورُ

(د . ت . حسن عن أبي هريرة)

RE. 31/11 (İzâ asbaha ehadüküm, felyekul: Allâhümme bike asbahnâ, ve bike emseynâ, ve bike nahyâ, ve bike nemût, ve ileyke'l-masîr; ve izâ emsâ, felyekul: Allâhümme bike

emseynâ, ve bike asbahnâ, ve bike nahyâ, ve bike nemûtü, ve ileyke'n-nüşûr.)

(İzâ asbaha ehadüküm, felyekul) “Biriniz sabaha çıktığı zaman sabaha ulaştığı zaman şu duayı yapsın:”

(Allâhümme bike asbahnâ) “Yâ Rabbi, senin sayende sabaha çıkıyoruz, *(ve bike emseynâ)* senin sayende akşama eriyoruz.” Sen kudret veriyorsun, hayat veriyorsun, imkân veriyorsun da ondan oluyor. *(Ve bike nahyâ)* “Senin emrinle yaşıyoruz, *(ve bike nemût)* senin emrinle hayatımız sona eriyor, ölüyoruz.” Hayatımız, vefatımız, sabaha çıkmamız, akşama ermemiz hep senden yâ Rabbi! *(Ve ileyke'l-masîr)* Sana dönüp geleceğiz. Yâ Rabbi, dönüşümüz sana... Varacağımız yer senin huzurun, sana geleceğiz yâ Rabbi!”

(Ve izâ emsâ, felyekul) “Akşama eriştiği zaman da şöyle desin:

(Allâhümme bike emseynâ, ve bike asbahnâ, ve bike nahyâ, ve bike nemûtü, ve ileyke'n-nüşûr) Yâ Rabbi! Seninle akşamladık, seninle sabaha ereceğiz; seninle hayattayız, seninle öleceğiz. Sen bizi öldükten sonra dirilteceksin.”

¹² Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.251, no:3313; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.263, no:4406; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XI, s.332, no:3858; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.5, no:9836; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.354, no:8634; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.411, no:1199; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.X, s.244, no:29903; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.450, no:928; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.446, no:1820; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.152, no:16993; Ebû Hüreyre RA'dan.

Bu âdâb-ı İslâmiye, bunları hep bilmemiz lazım! Allah kusurlarımızı affetsin...

Sabahları okuduğumuz *Evrad* kitabında bu duaların daha büyüğü var ama bunları ezberlemek lazım! Gece yatarken, “Defteri getirin, kitabı getirin, okuyayım!” demeyeceksin ya.

Şimdi bir nine geldi bize, maşallah barekallah, neler ezberlemiş! Bir salât ü selamlar okudu bize. Ezberlemiş çok fazlasıyla, ayran oldum, belki altmışından fazla bir kadın.

Şimdi burada diyor ki:

“—Sabahladığınız vakitte ne yapacaksınız? Hemen kalkar kalkmaz ekmeğin başına mı, işin başına mı?”

Yok öyle iş! Kalkar kalkmaz bu duaları okuyacaksınız.

Binâen aleyh, yatarken bir duayı okuyup yatmak, kalkarken de yine böyle bir dua. Bunlar çok... Bu bir tanesini söyled i. Buna benzer dualar şu bizim yazdığımız *Evrad* kitabında da:

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَحْيَانَا بَعْدَمَا أَمَاتَنَا،

وَأِلَيْهِ النُّشُورُ.

(*El-hamdü li'llâhi'llezî ahyânâ ba'de mâ emâtenâ ve ileyhi'n- nüşûr*) diyerekten uzunca bir duadır ama, sabah da, akşam da okunması lazım. Bunları da bellemek lazım!

Ama bellememiz zor olur dersen, işte Türkçe olarak hiç olmazsa:

“—Yâ Rabbi, el-hamdü lillâh beni müslüman olarak yarattın. Şimdi de uykum geldi yatacağım, vücudum dinlensin. Senin emrin üzerine yatıyorum, sen benim vücuduma kuvvet ver, kudret ver, güzel uykular ver, sabaha da güzelce dahil olayım.” diyerekten Cenâb-ı Hakk’a dilinin döndüğü kadar bir ilticâ yapar insan. Bu ilticalarla yatar.

Ama Peygamberimiz’in öğrettiği dualarla ilticâ yapmakla, bizim uydurma dualar bir olmaz elbet.

I. Şeytanın Oyunları

Taberânî ve Hâkim, Ebû Mûsâ el-Eş’arî Hazretleri’nden rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

إِذَا أَصْبَحَ إِبْلِيسُ، بَعَثَ جُنُودَهُ، فَيَقُولُ

مَنْ أَضَلَّ الْيَوْمَ مُسْلِمًا، أَلْبَسْتُهُ التَّاجَ؛

فَيَجِئُونَ فَيَقُولُ هَذَا لَمْ أَزَلْ بِهِ،

حَتَّى طَلَّقَ امْرَأَتَهُ؛ فَيَقُولُ

فِيُوشِكُ أَنْ يَتَزَوَّجَ؛ وَيَجِيءُ هَذَا، فَيَقُولُ

¹³ Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.390, no:8027; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.I, s.310, no:446; Ebû Mûsâ el-Eş’arî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.257, no:1289; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.II, s.343, no:1396.

لَمْ أَزَلْ بِهِ الْيَوْمَ حَتَّى عَقَّ وَالِدَيْهِ؛ فَيَقُولُ
فَيُوشِكُ أَنْ يَبْرَّ؛ وَيَجِيءُ هَذَا، فَيَقُولُ لَمْ أَزَلْ بِهِ
حَتَّى أَشْرَكَ، فَيَقُولُ أَنْتَ أَنْتَ، وَيُلْبِسُهُ التَّاجُ

(طب. ك. عن أبي موسى)

RE. 31/12 (*İzâ asbaha iblîsü aleyhillâne bease cünûdehû, feyekülü: Men edalle müslimen, elbestühü't-tâce, feyecîüne feyekülü: Hâzâ lem ezel bihî hattâ talleka'mreetehû; feyekülü: Feyûşikü en yetezevece.*

Ve yecîüu hâzâ, feyekülü: Lem ezel bihi'l-yevme hattâ akka vâlidayhi; feyekülü: Feyûşikü en yeberre.

Ve yecîüu hâzâ, feyekülü: Lem ezel bihî, hattâ eşreke; feyekülü: Ente, ente ve yûlbisühü't-tâc.)

(*İzâ asbaha iblîsü aleyhilla'ne*) “Şeytanların reisi, sabaha çıktığı zaman, (*bease cünûdehû*) ordusunu kaldırır, bütün askerlerini toplar etrafa gönderir, sevk eder. (*Feyekülü*) Onlara tenbihat verir, der ki...”

Sakın buna itiraz etmeye kalkma!

(*Men edalle müslimen elbestühü't-tâce*) “Sizin hangi biriniz bugün bir müslümanı kandırır, yoldan çıkartabilirse, ona ben taç giydireceğim. Bir müslümanı kandırın, onu yoldan çıkarın, size bu tacı giydireceğim!” diyerekten bütün avanesine tebligat yapar.

Hepsi dağılırlar. Başımıza belâ, Allah muhafaza etsin... (*Feyecîûne, feyekûlû*) Sonra dönüp gelirler. Birisi der ki:

(*Hâzâ lem ezel bihî hattâ talleka'mreeth*)

“Ben filanca kula gittim, başına musallat oldum, tebelleş oldum, hiç yanından ayrılmadım, kışkırttım, körükledim; nihayet karısını boşattırdım, yuvayı yıktım, ikisi boşandılar.”

(*Feyekûlü: Feyûşikü en yetezevvec*) “Bu iş değil der şeytan, bu hüner değil. Karısını boşatmışsın, başka bir karı daha alır o.”

Sen bir iş yapamamışsın, hadi defol oradan der.

(*Ve yecîû hâzâ*) “Bir grup daha gelir. (*Feyekûlü*)

Birisi der ki: (*Lem ezel bihi'l-yevme hattâ akka vâlideyni*) “Anasıyla babasıyla aralarını açtırdım, küstürdüm, dövüştürdüm, şunu yaptım bunu yaptım.”

“*Feyekûlü: Feyûşikü en yeberre*) “Hadi sende defol der, senin de yaptığın bir iş değil. Çünkü barışlılar tevbe ederler, istiğfar ederler, af dilerler olur biter. Sana da yakışmaz bu taç!” der.

(*Ve yecîû hâzâ*) “Bir grup daha gelir. (*Feyekûlü*)

Birisi der ki:

(*Lem ezel bihi hattâ eşreke*) “Ben de birisinin yakasına yapıştım, kalbine vesveseyi verdim, şaşırttım, kışkırttım, saptırdım. Nihayet Müslümanlıktan çıktı, müşrik oldu.”

Şirk koşuyor Allah'a; bir Allah'tan iki Allah'a gidiyor, üç Allah'a gidiyor, şunu yapıyor bunu yapıyor, İslâm'dan çıkıyor yani. Eşreke demek şirk ediyor, İslâm'dan çıkıyor,.

(*Feyekülü: Ente ente...*) “O zaman şeytan der ki: Aradığım sensin sen! (*Feelbesehümü't-tât*) Ve o şeytanlık, şampiyonluk tâcını ona giydirir.”

Neden?

E bir müslümanın yoldan çıkışına sebep oluşu çok acı bir şey.

Nasıl ki geçen hafta bizim Hafız Efendi okudu hutbesinde; diyor ki:

“—Fitne devirlerinde öyle devirler olur ki, insan sabahleyin Müslümandır, bakarsın ki akşama fitneler bunu aldatmış, Gâvur olur.”

Allah esirgesin...

Neden? Paralar var, zevk var, sefa var, filan derken bırakıveriyor itikadını, dönüveriyor. E bu dönüş işte şirk dolayısıyla...

Onun için müslüman Yunus gibi diyecek:

*Eğer beni yandıralar,
Külüm göğe savuralar;
Toprağım anda çağıra
Bana seni gerek seni!*

Ateşte yaksalar, kanımı akıtsalar, tozumu savursalar, ne yaparlarsa yapsalar, ben yine derim *Lâ ilâhe illallah...* Ben yine derim *Lâ ilahe illallah...*

Müslüman budur. Ateşte yanar, şu felaket gelir, bu felaket gelir, şu sıkıntı gelir, bu sıkıntı gelir ama dininden dönmez.

Ölecekmiş!

Eh ölüm Allah'ın emri, ölür.

Allah cümlemizi affetsin... Tevfikat-ı samedaniyesine mazhar etsin... Sevdiği ve razı olduğu kulları arasına cümlemizi kabul etsin...

El-fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU

08. 02. 1976 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

